

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **V. T. P.**, zastoupeného JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou, se sídlem Štěpánská 633/49, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2013, č. j. OAM-262/LE-BE03-HA08-2013, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2015, č. j. 49 Az 79/2013 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Anně Doležalové, MBA, advokátce, se sídlem Štěpánská 633/49, Praha, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3400 Kč, která je splatná do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce, vietnamské státní příslušnosti, podal žádost o udělení mezinárodní ochrany s odůvodněním, že chce zůstat v České republice, v níž by chtěl mít legální pobyt a legálně zde pracovat. Ve Vietnamu má velký finanční dluh a nebude tam mít práci, aby jej mohl splatit. O žádosti žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 11. 2013, č. j. OAM-262/LE-BE03-HA08-2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“), tak, že žalobci neudělil mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 8. 2015, č. j. 49 Az 79/2013 - 48 (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), zamítl. Přisvědčil žalobci v tom, že nebylo jeho povinností uvádět, jakého typu mezinárodní ochrany se domáhá, neboť zjišťováním okolností relevantních pro udělení

humanitárního azylu se měl žalovaný zabývat z úřední povinnosti. Z obsahu napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že žalovaný vycházel primárně ze sociální a ekonomické situace žalobce, z jeho věku a dobrého zdravotního stavu. Krajský soud tak v postupu žalovaného neshledal pochybení, neboť žalovaný vzal v úvahu všechny relevantní skutečnosti, které v dané věci vyplynuly, včetně délky pobytu žalobce v České republice. Krajský soud považoval odůvodnění napadeného rozhodnutí za dostatečné, neboť žalobce ve správním řízení neuvedl žádný z důvodů relevantních pro udělení humanitárního azylu, a žalovaný tak mohl jeho situaci hodnotit pouze z obecného hlediska. Žalovaný posoudil správně i podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Okolnosti tvrzené žalobcem (špatná finanční situace) nemohou být skutečnostmi, které by nasvědčovaly hrozbě vystavení žalobce nelidskému či ponižujícímu zacházení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Dle jeho názoru se krajskému soudu nepodařilo vyvrátit žalobní námitku, že jeho celkově bezvýhodná situace může být důvodem pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Žalovaný nevzal v úvahu všechny relevantní okolnosti, zejména délku pobytu stěžovatele v České republice, a omezil se pouze na paušální konstatování, že neshledal důvody pro udělení humanitárního azylu, ačkoli takové důvody jsou zřejmé ze (správního) spisu. Stěžovatel považoval v této souvislosti za podstatné, že v zemi svého původu nemá žádné zázemí. S ohledem na to konstatoval, že odůvodnění napadeného rozhodnutí v části týkající se neudělení humanitárního azylu není v souladu s formálními požadavky kladenými na odůvodnění správního rozhodnutí. Stěžovatel pokládal za nesprávný a nedostatečně odůvodněný i názor krajského soudu, že špatná finanční situace a nedostatečné zázemí v zemi původu nemohou být skutečnostmi, které by nasvědčovaly hrozbě vystavení stěžovatele nelidskému či ponižujícímu zacházení.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany ve snaze zůstat na území České republiky, kde se chce věnovat výdělečné činnosti, neboť potřebuje uhradit svůj dluh u soukromého věřitele v zemi svého původu. Ze své vlasti odcestoval v roce 2007 z ekonomických důvodů, jeho manželka ve Vietnamu zůstala a splácí za něj úroky z dluhu, on sám zatím žádné vydělané peníze na splacení dluhu neposlal. Do Vietnamu se v roce 2011 dobrovolně vrátil a tři měsíce tam bez problémů pobýval. Žalovaný s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatoval, že ekonomické potíže v zemi původu a obavy z věřitelů související s neuhrazením dluhu nejsou z hlediska zákona o azylu relevantními důvody. Žalovaný měl za to, že při svém rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Uvedl, že od listopadu roku 2012 pobýval stěžovatel v České republice nelegálně a o mezinárodní ochranu požádal až v okamžiku svého zadržení a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. K námitce stěžovatele, že nemá v zemi původu žádné zázemí, žalovaný konstatoval, že stěžovatel má ve Vietnamu manželku a děti. Žalovaný k námitkám stěžovatele poukazujícím na splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu shrnul, že stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu účelově z ekonomických důvodů a ve snaze legalizovat svůj pobyt v České

pokračování

republice. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele odmítl pro nepřijatelnost, případně zamítl pro nedůvodnost.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a oprávněnou osobou (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je rovněž zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

[6] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo možné kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[7] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), z něhož mimo jiné plyne, že „[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“ O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná též pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by

bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

[8] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost neobsahovala ohledně důvodů přijatelnosti ve smyslu 104a s. ř. s. žádná tvrzení, Nejvyšší správní soud se mohl touto otázkou zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií. Postup žalovaného při zjišťování skutkového stavu v řízení o udělení mezinárodní ochrany v souvislosti s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, již Nejvyšší správní soud v minulosti posuzoval (viz např. rozsudek ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 – 47). K podmínkám udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud v minulosti také již opakovaně vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48) stejně jako k podmínkám udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (srov. např. rozsudek ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007 – 79), přičemž jeho konstantní judikatura je založena na závěru, že důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nemohou být ekonomické důvody (viz např. rozsudky ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 – 43, či ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 – 65).

IV. Závěr a náklady řízení

[9] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené soudní judikatury či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo než podanou kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

[10] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[11] Stěžovateli byla usnesením krajského soudu ze dne 13. 12. 2013, č. j. 49 Az 79/2013 – 12, ustanovena k ochraně jeho zájmů ve věci zástupkyně JUDr. Anna Doležalová, MBA, advokátka, se sídlem Štěpánská 633/49, Praha. Podle § 35 odst. 8 část věty první za středníkem s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát. Podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovené zástupkyni stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby spočívající v písemném podání ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (konkrétně se jedná o podání kasační stížnosti ze dne 8. 9. 2015) ve výši 3100 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náleží ustanovené zástupkyni stěžovatele i náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon, celkem tedy 3400 Kč. K výplatě této částky stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu.

pokračování

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. října 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu